

בארץ

מה עושה

פאדי שאייפסקי

בארצנו הקטנטונת?

אינקוגניטו, וביעף, ביקר בארץ השבוע... פאדי שאייפסקי, ה- איש שעשה היסטוריה באמריקה כאשר כתב את התסריט למארט, והביא בכך את ה- גיוראליזם לצד השני של האוקיאנוס.

בין האנשים המעטים שראה בארץ: ה- מפיק יעקב אגמון (האם יש כאן שידוך לעתיד?). ובין הסרטים המעטים שראה בארץ: מזור. אותו הקרין בפניו במיוחד המפיק הישראלי.

שני אנגלים מחפשים

שלושים ישראלים

שני אנגלים צעירים מדדו בשבוע החולף את מדרכות דינונג'ו, ובעיקר את החתיכות השחורות והנאותות שטופפו עליהן, והציעו להן להצטרף אליהם לארבעה ימים בערך.

ואכן, כדי לשותף לנערות האלה מראה קובאי אמיתי, הביאו אתם השניים שלושים פיאות נוכריות חדשות מטבק קובאי.

פשאל

רוצה לבנים

מי שמכיר את "פשא" (אברהם דשא) יודע שהוא איש עם הרבה רעיונות, ואפילו הברקות. אלא שכרוב המיקרים הוא אינו חותם עליהם, כי אם לוחש אותם באוזני הגנששים, או אורי זוהר או חיים טופול.

או למה שלא ישתמש בהם בעצמו, חשב לו "פשא", והחליט, בשלב הראשון, לכי טוב תסריט עם טלילה בן-זכאי, לפי סיפורו של מגד מוסייב ובנו.

ואבל תיאכובו האמיתי של "פשא" הוא לבנים ממש. ואם תהיה לו דקה של פנאי אחרי שש הפרמטרות הרצופות שיפגינו את אולם דקל, ייקח את הגשמים שלו ואת אורי זוהר, כשחקן שתפקידו יהיה למכור לוקשים (יש להניח שלא יתקשה במיוחד במשימה זו) וייעשה סרט.

תדרין

תליאביב

*** נשים אהבות (סטודיו, אנגליה) — עיבוד נאמן ומעניין לספר של די' ה' לורנס, המחפש את מהות החוויה האנושית בחיי המין. מבויים (קן ראסל) מצולם (דאגלס סילוקומב) ומשוחק (גלנדה ג'קסון) להפליא.

*** בדרה לאיש המערב (אס-תר, ארצות-הברית) — קומדיה נוסטלגית על שקיעת המערב הפרוע, בבימויו של סם (חברת הפרזים) פקינפה, ובהשתתפות המשעשעת של גייסון רובארדס, סטלה סטיבנס ווידוי וארנו.

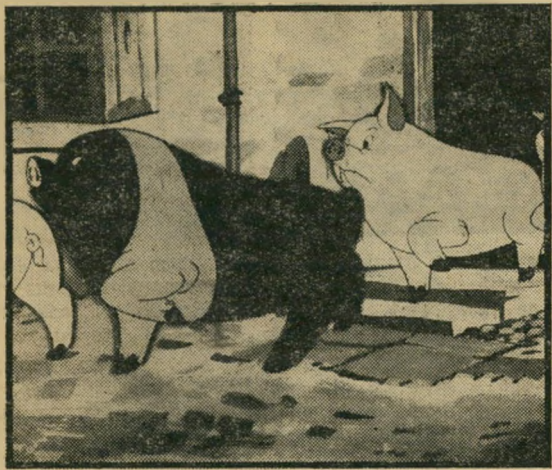
*** הכתודה והצעוני (גורדון, אנגליה) — עוד סרט של לורנס הנ"ל, על המאבק לשחרור ממוסכמות מיושנות. אלא שגם הסיפור וגם הסרט חשובים פחות מ-

חיה לחיה -

אדם!

חיות החיות (פריס, תל-אביב, אנגליה) — סרט מצוייר זה, המבוסס על הספר באותו שם של ג'ורג' (1984), אורול, הוא סאטירה חריפה על הקומוניזם המצוי, לעומת הקומוניזם הרצוי. הסיפור כתוב בצורת משל, בו מתקוממות החיות בחוו-תו של מר ג'ונס נגד אדונם העריץ, מגרשות אותו ומקימות רפובליקת-חיות קומוניסטית. על קיר הרפת, בחצר, רוש-מים את עשרת הדיברות של המהפכה החדשה (כל החיות שוות), "ארבע רגליים טוב, שתי רגליים רע", ו- עוד) וכל החיות מריעות בהתלהבות למנהיגים החדשים של החווה, צמד החזירים, "נפוליאון" ו"כדורשלג". אלא ששיתוף-פעולה אינו יכול להאריך זמן, כשמדובר בחזירים, ואחד מהם מגרש את השני בעזרת עדת כלבי-צייד, שגיי-דל במיוחד בעליית-הגג.

עשרת הדברות על קיר הרפת משנות פניהן (למשל: "כל החיות שוות, אבל יש שוות יותר"), ואפילו בן הגזע השנוא, האדם, זוכה לדריסת-רגל מחודשת בחווה, כסוחר ועוזר לחזירים לבסס שלטונם. מבחינה טכנית, שידוך עדין הסרט לתקופת דיסני, בו משתדלים הציורים להידמות ככל האפשר למציאות, ואין

חזיר נפוליאון צועד לשלטון

למצוא בו את הרעיונות החדשניים שהדהימו מאוחר יותר בסרט בריטי מצוייר אחר, "צוללת צהובה", אבל לא חדשנות הציורים היא העיקר, אלא הנושא, והוא משכנע.

חלום אנוריקאי

נמס בגשם

יחפים בניו-יורק (חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — קומדיה זריזה על קורות זוג אמריקאי ממוצע, הצריך לעבור מעיר-שדה לכרך הסואן, ומגלה ש-אפילו העלייה בתפקיד ובמשכורת, הכרוכה בשנייה המקום (והעלייה הזו היא הרי תמצית החלום האמריקאי), אינה שווה את השלווה והשקט, שעוזבו מאחוריהם בעיר הקטנה. ואמנם, התסריטאי ניל (יחפים בפארק) סימון מעביר את הזוג שלו דרך כל התקריות האפשריות: מטוס הממי-תין באוויר שעות ארוכות לקבלת רשות נחיתה בניו-יורק, ונוחת לבסוף בבוסטון, שבתת רכבת תחתית, מעשה רמ-אות ושוד ברחוב, בריגות בניס ציבוריים ואדישותו של תושב הכרך הממוצע. בקיצור, כל המכות היכולות לרדת על מישהו בעיר ניו-יורק, שוטפות את זוג הפרובינציאלים כבר בערב הראשון לשהותם שם.

עיקר הסרט הוא בדיאלוגים ובסיטואציות שממציא סני-מון עבור שני כוכביו, אולם יש גם כמה סצינות המושכות את העין, כמו תלי הזבל שעל רחוב ניו-יורקי גשום — תוצאה של שבייתת מחלקת התברואה בעיריה.

ג'ק למון וסני דינס נראים מיואשים ומבולבלים ב-מידה הנכונה, והם מצליחים להקנות לדמויותיהם גם כמה

דינס ולמון: רוצים הביתה!

תכונות אופייניות לזוג האמריקאי (למשל ההיפוכונדריה של הבעל), ואם בסופו של דבר צוחקים למראה הסרט, זה משול למי שצוחק למראה אדם המחליק על בננה.

קזנובה עיף

מהפזמונים

השולט בנשים (תל-אביב, תל-אביב, אנגליה) — זהו בי-עצם סרט על אמרגן שמאס ב-עבודתו, אינו מסתדר עם אשתו ומתנחם בזרועות נשים. אבל זה עוד לא הכל. זהו גם סרט על תמלילן, הממציא בדיחות יומם ולילה, ומעביר את חייו בהצלחות, עלימנת להכתיר את העובדה שאין לו בעצם מה לומר. זאת ועוד. אפשר לראות כאן גם סיפור על אליל-זמר, מפונק, טיפש וחסר-אחריות, ועל כל פמליית המשרתים אותו (כולל האמרגן והתמלילן). איש אינו אוהב אותו, אבל כולם מקבלים באהבה את מעשיו, ומטשטשים את נבלותיו, משום שהם הרי מתפרנסים מהצלחותיו.

אלא שבסופו של דבר, זהו סרט המנסה לומר יותר מדי דברים ואינו אומר מאומה. הוא מדלג מנושא אחד למשנהו, מתפלש מזמן לזמן במלודרמה, מבזיק מזמן לזמן איזו הלצה, ושוקע חזרה בגשנות.

רוד טיילור, בתפקיד הראשי של האמרגן, השולט ב-נשים, רחוק מלהתאים לתפקיד שנועד לו. הוא אמנם סימפטי, אבל דמותו נראית מהמנה ומיושבת בדעתה יתר על המידה בשביל איש "פופ" בעל נטיות של קזנובה.

טיילר ווייט: אמרגן ואשת הידיד

אבל קשה להניח שאפילו שחקן הולם יותר יכול היה להציל את הסרט מכל פגעיו.

נשים אהבות, אם כי הביצוע משיבץ רצון-יף-ישלים

*** הקיץ שחלף (ארנון, ארצות-הברית) — ארבעה צעירים בשלבי התבגרות אחרונים עוברים יחד חופשת-קיץ בחוף הים, בסרט רגיש של פראנק (דויד

וליה) פרי, משחק כן ומשכנע של כל ארבעת המשתתפים.

*** המסעדה של אליס (רון, ארצות-הברית) — הייהם של ילדי-הפרחים, כפי שהונצחו בכלדה של אחד מהם (ארלו גתרי) ואמצו אל הבד על-ידי בן הדור ה-קודם (ארתור פן). מעניין ויוצא דופן.

*** הם יורים גם בסופים (אר-רה, ארצות-הברית) — תחרות מאראטונית בריקוד מסמלת בעיני הבמאי סידי פולאק את כל הפסול בערכי-החיים האמריקאיים. משחק (גיין פונדה, ג'יג יאנג) מרשים.